

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2022/11

Jöjj el az élet vizéhez!

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

„Odavitte Jézushoz” – 2022

Szeptember elején különös hangsúllyal foglalkoztunk keresztyén küldetésünk egyik legfontosabb feladatával, a megtérésre hívással. Missziói felkészülésünket néhány vasárnapi igehirdetés is segítette. Szeptember 18-án, 25-én és október 2-án a fél 9-es istentiszteleteket a hagyományos rend szerint tartottuk Petkes Piroska Judit, Püskiné Szécsi Judit és Szabó Pál lelkészek szolgálatával.

Ismerősöket, barátokat, családtagokat, érdeklődőket a fél 11-es istentiszteletekre hívogattunk, a lelkipásztor által írt levéllel is. A Jézushoz hívogató – András-szolgálat – három vasárnapján az elmúlt másfél év-tizedben felnőttként megtért és konfirmált, több mint 200 testvérünk közül többen is szolgáltak imádsággal, igeolvasással, és személyes vallomások hangzottak el útkezesésükről, hitre jutásukról, gyülekezethez tartozásuk öröméről.

Püski Lajos lelkész – a János 4,4-42 alapján – igeszolgálatával hívott a Krisztus által való új élet melletti döntésre. Közreműködött Nagy Csaba orgonán, és az ifis zenekar, valamint kamarakórusunk is énekelt.

A kiosztott lapokon lévő imádság elmondásával felelni lehetett a megszólításra, és segítséget lehetett kérni a lelki fejlődéshez. Az „Emlékeztető önmagamnak” pontjai segíthettek döntéseinkben.

Az október elején indult Bibliaiskolában pedig megalapozható az igeismeret és a hit. A bizonyágtételeket és igehirdetéseket szerkesztve közöljük. Az istentisztelet teljes anyaga megtalálható honlapunkon:

www.refnagyerdo.hu

(Szerk.)

Melyik vizet kéred?

Szeptember 18-án a fél 11-es istentiszteleten az Ézs 55,1-11 olvasásával **Tömöri Dóra**, imádsággal **Németh Simon** szolgáltak. A lelki útkereséséről, megtéréséről **Farkas Gabriella** beszélt.

A Ján 4,4-15 alapján **Püski Lajos** hirdette az isteni szeretet megtérésre hívó jó hírét.

Kedves Barátom!

Ezen a hosszú, forró, száraz nyáron megtapasztaltuk mit jelent a szomjúság. Történetünkben Jézus fáradtan leült Jákób kútjánál és az oda érkező samáriai asszonyt megszólította, hogy: „Adj innom!” Az asszonyt megdöbbenette, hogy Jézus átlépte a korabeli nemzeti és vallási feszültségek határait, valamint a férfi nő közötti távolságtartást is.

Szükségünk van mindannyiúnknak feltöltekezésre, mert kiszáradhat a test és a lélek is. Bizonyára benned is van spirituális éhség, vagy lelki szomjúság az igazi életre.

A félreértések nem csak kétezer éve, hanem napjainkban is gyakran akadályozhatnak a megtérésben. Az asszonyhoz hasonlóan Te is csak testi síkon tudsz és akarsz gondolkozni? Nem érted, hogy Jézus a testi víz kapcsán már az örök életre vezető vízről beszél? Téged is csak a mulandó földi dolgok érdekelnek? Azok amelyek hamar elfogynak és melyeket ráadásul a moly megemészt, a tolvajok kiásnak, az infláció semmivé tesz?

Talán azt mondod magadban, hogy hiszek én a magam módján, vagy azt, hogy én nem öltem nem loptam, tehát nem vagyok bűnös? Lehet, hogy azt mondod magadban a templomba hívó szóra, hogy tudok én

az útkeresés pillanataiban. Aztán jött a legnagyobb sorsforduló: édesanya lettem. Jól tudjuk, hogy a gyermekvállalás első időszakában mennyi fizikai és lelki erőre van szüksége egy nőnek. Én a nehéz, mély pillanatokban sokat imádkoztam, nem tudom, hogy jól vagy rosszul, de a Jóisten erejébe és szeretetébe vetett hitem folyamatosan erősödött.

Ezzel párhuzamosan egyre inkább azt éreztem, hogy valami hiányzik az életünkől. Eljött az ideje annak, hogy bár egy kicsit bizonytalanul, de egy nap „bekopogtattunk” az akkor öt éves nagyfiammal a legközelebbi templom ajtaján. Éreztük, hogy ez egy nagyon összetartó, szeretetteljes közösség.

Nem kellett hozzá sok, és a Bibliaiskola beszélgetésein találtam magam, melyek a második kisfiam születése utáni GYED időszakának „énkereső” órái lettek minden hét péntekén.

A társaság nagyon jó volt, mai napig nagy örömmel üdvözljük egymást, ha összefutunk az utcán. Hivatásunkat tekintve (hiszen volt közöttünk pedagógus, pszichológus, jogász, úszómester, IT munkatárs) nagyon változatos volt a csapat. Egy azonban megegyezett bennünk. A Biblia megismerésén keresztül szeretünk volna választ kapni arra az egyszerű kérdésre, hogy mi is földi életünk célja. Egy év elteltével együtt konfirmáltunk. Mi, közösen, felnőttként, felfogva és átértékelve az esemény jelentőségét tettünk tanúbizonyságot hitvallásunkról. Az évek során a gyülekezethez való tartozás az életünk része lett. Pont olyan természetes közeg, mint a gyerekek sportegyesületeihez, vagy a munkahelyi közösségeinkhez való tartozás.

A munkám során nap mint nap szembe-sülök azzal, hogy a jó tempó, a helyes ritmus mennyire fontos tényezők a zeneművek megszólaltatásánál. Sokszor a teljes harmónia múlik azon, hogy mindig minden a jó helyen, a jó időben jöjjön. Azt gondolom, hogy Isten minden emberi élethez komponált egy-egy szimfonikus költeményt. Mindenkinek megvan a saját szimfóniája, melyben életszakaszaink tételekbe rendezve jelennek meg. S bár számos dolog adott, előre megkomponált, a kottahűség és a tempó betartásának felelősségét ránk bízta Isten. Szeretném azt hinni, hogy az én négy tételes „sors-szimfóniám” körülbelül a második tétel végén jár... Talán... Remélem... Nem tudom. Amit biztosan tudok, hogy az én szimfóniám fő témája az Istenben való hit, mely minden tételben ilyen vagy olyan formában, de visszatér. Mindig kihallható, jól felismerhető. Az én szimfóniámnak a piano (azaz halk, lágy) részei azok a vasárnapok, amikor itt vagyok, és elcsendesül körülöttünk minden. Hitet és reményt kapva készülök az előttem álló kihívásokra, erőt gyűjtve a sorsszimfóniám fortissimóira.

Végezetül, hadd idézzem föl azt az útra-való ígét, melyet Lajos bácsitól kaptam a konfirmációmkor: „Boldogok azok, akik hallgatják az Isten beszédét és megtartják” (Luk 11,28). Én erre törekszem minden nap, szívből. Bátorítok mindenkit, hogy ha megfogalmazódott a vágy a lelkében, ne hezitáljon, kopogjon be az ajtón! Családommal együtt hálás vagyok azért, hogy a Nagyerdei Református Egyház-község gyülekezetének tagjai lehetünk! Köszönjük!

Megismeréstől megtérésig

Szeptember 25-én a fél 11-es istentiszteleten a Zsolt 119,1-12 olvasásával **Máté Tibor**, imádsággal **Mosolygó Zsuzsanna** szolgáltak. A lelki útkereséséről, megtéréséről **Mosolygó Tamás** beszélt.

A Ján 4,16-26 alapján **Püski Lajos** hirdette az isteni szeretet megtérésre hívó jó hírét.

Kedves Barátom!

Posztmodern emberként nagyon büszkék vagyunk arra, hogy milyen sokat tudunk már. De ha megkérdeznék, hogy mennyire ismered Istent és az ő ajándékát, akkor valószínűleg sokan zavarba jönnének. Emlékezzünk történetünk kezdő részére: Isten kezdeményezi velünk a kapcsolatot. Jézus azt mondta az asszonynak, hogy adj innom! De valójában Jézus szeretne megajándékozni az asszonnyal együtt minket is. Ne engedd, hogy félreértések akadályozzanak téged is, – mint a samáriai asszonyt – az Úr megismerésében!

Jézusnak ma is igaza van, amikor azt mondja, hogy ne az ismeretlent imádd, ráadásul a magad módján. Ne bizonytalan eszméket, illúziókat, ideológiákat kövess! Isten ismeretének hiánya nagy veszély lehet életedben. Nem mindegy, hogy ez a Jézus csak egy zsidó ember, vagy sokkal több annál?

Hogyan juthatsz előrébb az Úr megismerésében? Istent úgy lehet megismerni, ahogyan kijelentette magát! Megmutatta hatalmát teremtett alkotásaiban, de Isten nagyobb a teremtett világnál! Beszélni akar velünk a történelemben is, bár mi gyakran engedetlenek vagyunk. Szólitani próbál lelkünkben lépdelve, lelkiismeretünk által is.

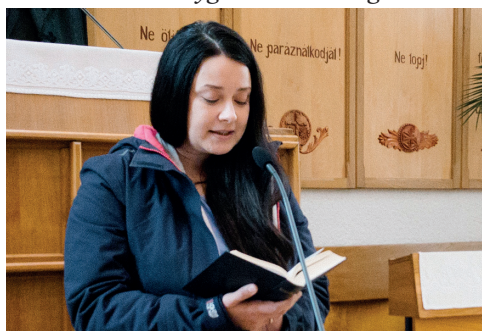
Isten legteljesebben Jézusban jelentette ki magát, és igazán a Biblia által ismerhető meg. Ne próbáld elterelni – az asszonyhoz hasonlóan – az üdvösséges lényegről a beszélgetést. Haladj Te is fokozatosan Jézus megismerésében – az asszonyhoz hasonlóan – ahogy először ő is csak egy rendes zsidó embernek gondolta – majd beelátva életébe már prófétának vélte – és végül Jézustól hallja meg, hogy a Messiás van itt. Mi is igyekszünk segítségül lenni, most először a Bibliaiskola által az ismeretben és a lelki fejlődésedben.

Felmerülhet benned a kérdés, hogy mi hasznom lehet Isten jobb megismeréséből? Sokan eljutnak odáig, hogy valakinek lennie kell. De ha van az a valaki, akit Istennek gondolnak, akkor ki az? És mi az akarata? Ha nem akarjuk megismerni az Urat, akkor mi is azt imádjuk, akit nem ismerünk. Jézus azt mondja, hogy Isten Lélek, és őt lélekben és igazságban lehet és kell imádni.

Jézus a Krisztus, azaz a Messiás!

Te mit válaszolsz Jézusnak? Ne feledd el a döntés felelőssége a tied! Növekedj a kegyelemben és az isten megismerésében! Az intellektuális megismeréstől juss el a megtérésig. Kövesd velünk együtt Krisztust! Ámen!

Mosolygó Zsuzsanna ígét olvasott

Előre elkészített úton

Mosolygó Tamás vagyok, 35 éves, pszichológusként dolgozom. Debrecenben születtem, itt jártam általános iskolába, gimnáziumba és egyetemre is. Feleségemmel, Zsuzsannával élek együtt.

Szerető családi környezetben nőttem fel. Édesanyámmal, édesapámmal, húgommal a mai napig jó kapcsolatot ápolok. A vallás azonban ambivalens téma volt a családban. Nagyszüleim és szüleim egyáltalán nem gyakorolták hitüket, engem és testvéreimet pedig névadóban részesítettek. A hit felé soha nem tereltek minket. Édesapám csendes elutasítással, édesanyám ambivalensen fordult a témához. Nagyszüleim szintén nem mutattak utat. Mindemellett keresztyén elvek mentén neveltek, mert a szüleimtől kapott erkölcsi sarokkövekben a tízparancsolat, valamint a jézusi szeretet, illetve mások felé fordulás hatását véltem később felfedezni. Bár nem biztattak a hittel kapcsolatban, nevelésük nélkül ma nem az lennék, aki vagyok.

Isten viszont különböző életszakaszaimban finoman, de következetesen mintha ajtókat nyitott volna, és hívogatott a maga irányába. A téma már óvodás korom óta foglalkoztatott. Gyermekként megragadta a fantáziámat egy mindenható lény létezésének kérdése. Hogy nézhet ki? Mit csinál egész nap? Hol található? Sajnos a családi tévhitiek miatt a kezdeti lelkesedésemet egyfajta szorongás vette át. Pedig talán akkor éreztem először életemben Isten hívó erejét: „Gyere, itt vagyok. Ismerj meg.” Általános iskolás koromban néhány osztálytársam hittanra járt. Új dologként hatott, hogy a hitet tanulják az emberek. Isten már akkor megmutatta nekem ennek a gyülekezetnek a létezését. A Bolyai János Általános Iskolába jártunk, barátaim

pedig itt részesültek hitoktatásban, itt konfirmáltak. Isten mintha akkor is megnyitotta volna magához az utat: „Gyere, kérdezz, érdeklődj rólam a társaidtól”. De akkor még nem tettem meg.

Gimnáziumban tanultam a keresztyénség történetéről, a felvilágosodásról, más vallásokról. A Bibliából irodalom órán olvastam először igei történeteket. Szimpatizáltam a távolkeleti vallásokkal, illetve más szellemi irányzatokkal is. Ezek azonban inkább a serdülőkori útkeresésem részei voltak. Jól tanultam, akkor már több mint tíz éve karatéztam, voltak barátaim, rendben éreztem az életemet.

Amikor tényleg elkezdtem közeledni a hit és Isten felé, egy gimnáziumi fizika óra volt, melyet egy meghívott egyetemi professzor tartott. Azt mondta, ahhoz, hogy az élet ilyen formában létrejöjjön a Földön, elképesztően kicsi az esély. Szinte kizárható, hogy nem volt jelen egy felsőbbrendű tudatosság a jelenleg ismert élet kialakulásában. Mintha Isten ismét hívogatott volna: „Nézd, itt a teremtett világ a maga törvényszerűségeivel. Fedezd fel, de ne feledd, én itt állok minden felett. Gyere, ismerj meg.”

Ezután alakult ki bennem egyfajta hitkezdemény. Isten a felé indulásomat vidám

egyetemi évekkel jutalmazta. Sokan rámutattak, hogy tehetségem van a tanuláshoz és a másokhoz való kapcsolódáshoz, melyeket azóta tudom, hogy fentről kaptam. Elhatároztam, hogy gyerekekkel szeretnék dolgozni. Diploma után álmaim munkahelyére, a városi pedagógiai szakszolgálatához vettem fel, és elkezdtem a klinikai szakpszichológus képzést. Sok gyermeknek, szülőnek igyekeztem segíteni. Isten akkor is ott volt velem, csak még nem tudtam: „Tehetséget, tudást és munkahelyet adok neked, használd és segítsd az embereket.”

Isten hívásának végül életem párjának ösztönzésére adtam meg magamat. Már kapcsolatunk elején kifejezte, hogy a keresztyénség gyermekora óta élete része. A Kántus és a gyülekezeti kórus tagjaként gyönyörű hangjával dicsőített. A „lassú víz partot mos” stratégiát választotta a keresztyén élet megismertetésére. Először csak fellépéseire, kiszállásaira kísértem el, hogy hallhassam őt. Aztán elhívott a vasárnapi istentiszteletekre. Gyerekkori szorongásaim miatt félve mondtam igent. Eleinte úgy éreztem, nem vagyok idevaló. Később értettem meg, hogy ezek valójában az én kivetített érzéseim. Valójában ilyen szeretetteljes közösségben nem jártam addig. Templomi esküvőt szerettünk volna, kedvesem gyülekezetében. Nem voltam megkeresztelve, ezért Lajos bácsi elhívott a Bibliaiskolába. Az itt tanultak erősítették meg a hitben. Megismertem Jézus életét és tanításait, a Szentháromságot, a gyülekezeti élet fontosságát, a szolgálat formáit. Felnőttként 2018-ban keresztkedtem és konfirmáltam. Mintha Isten azt mondta volna: „Végre itt vagy, megmutatom neked, ki vagyok.”

A Mindenható egy új munkahellyel is megajándékozott, szerencsét próbáltam a Református Pedagógiai Szakszolgálatnál. Főként református intézmények gyermekeit látjuk el. Isten egy olyan munkatársi közösséggel ajándékozott meg, amely rengeteg erőt ad. Mintha azt súgta volna: „Gyere, dolgozz közelebb hozzám, segítsd a hozzám közelállókat. Vezetőket és kollégákat is kapsz hozzá, akik melletted állnak majd a feladataidban.”

Hitem erősödött, miután a Fiatal Felnőttek Bibliaköréhez csatlakoztunk. Összetartó közösséggé formálódtunk, amely megtartó erővel bír. Isten erejét nemcsak a kiscsoportunkban, hanem a gyülekezeti nagytáborokban is csodálva tapasztaltam meg. Mintha Isten azt üzenté volna: „Közösséget adok neked, hogy ne légy egyedül.” Isten mindannyiunk életében ott van. Hívogat minket, lehetőségeket kínál, és utat mutat nekünk. A modern világ bálványai és zaja miatt sokszor nehéz meglátni, meghallani. Pedig elképesztő üzenete van számunkra. Fontos, hogy ismerjük meg ezt az üzenetet, és figyeljünk jobban, tudatosabban az életünkben való jelenlétére, mely lehet, hogy nagyobb, de lehet, hogy egészen apró dolgokban nyilvánul meg.

Egyik vasárnap a kórus is szolgált

Ne ragadj le az útjelzőknél

Október 2-án a fél 11-es istentiszteleten a Ján 3,22-30 olvasásával **Németh Nóra**, imádsággal **Máthé Levente** szolgált.

A lelki útkereséséről, megtéréséről **Máthé-Burai Sára** beszélt.

A Ján 4,26-30 és 39-42 alapján **Püski Lajos** hirdette az isteni szeretet megtérésre hívó jó híret.

Kedves Barátom!

Mi segít bennünket a közúti közlekedésben? Vannak tiltó és útba igazító közlekedési táblák. Szemléltetésként felmutattam a templomban két magyarországi település nevét jelző táblát: Istenmezeje és Pogány. Lelkileg, hogyan, kik által terelgetett már régóta téged is az Úr? Talán nagymamától tanultad az esti imádságot: „Én Istenem, jó Istenem, becsukódik már...” Esetleg a hitoktatód tanított bibliai történetekre. Gyermekként még szüleid fogtak kézen és hoztak el a gyülekezetbe, később talán a barátod kedvéért jöttél. És ezek után? Nélkülük már elmaradoztál?

Történetünkben az asszony ment és mondta a városbelieknek „Jöjjetek, lássátok, megmondott mindent amit tettem. Talán csak nem ez a Krisztus?” Sokan eljöttek, először talán csak kíváncsiságból. Napjainkban is vannak, akik egy darabig, valakitől függve, valakivel együtt még jöttek, érdeklődtek. De nem jutottak el a személyes Krisztushitig és a hitbeli elköteleződésig?

Te hol tartasz? Ne ragadj le az útjelző tábláknál, mert akkor nem érsz el a célba! Csak a segítők sodrásában élsz még mindig? Elakadtál hibáiknál, vagy a félreértéseknél? Az asszony haladt előre az ismeretben és a bizalomban, hiszen a zsidó – majd a próféta felismerésétől

eljutott Krisztusig. Ha szerinted is valakinek lennie kell, akkor haladj tovább a megismerésben, hogy legyen Krisztusba vetett személyes hited!

Ezért tanulmányozd a Szentírást. Ebben segíthet a Bibliaiskola is, hogy megismerd Isten örök életre szóló ajándékát: Krisztust és hittel kövesd Jézust!

Keresztelő János Jézusra mutatva mondta a körülötte lévőeknek, hogy ő nagyobb, őt hallgassátok. Amikor aztán sokan Jézushoz mentek, akkor nem irigykedett, hanem örvendezett. Keresztyén emberként mi is örülünk, ha valaki szavunkra, példánkra, talán segítségünkkel elindul a hit útján és Jézus követővé lesz! Sokan az asszony szavára jöttek, de megmondták neki, hogy már nem a te szavadnak hiszünk, hanem már tudjuk, hogy Ő a Krisztus. Szolgáljunk ilyen útjelző táblaként mi is.

Kedves Barátom! Ne emberfüggő maradjon végig a hited, hanem Krisztusfüggő hited legyen! Az érdeklődéstől juss el a Krisztus melletti személyes hitbeli döntéssig! A személyes döntéstől pedig a hitbeli elköteleződésig! Ámen!

Máthé Levente imádkozott

Isten kezében

Máthé Burai Sára vagyok, 24 éves. Jelenleg a Debreceni Egyetemen laboratóriumi kutatónak tanulok, a Nagyerdei Gyülekezetnek négy éve vagyok tagja. Már többen láthattak a fél kilenccses istentiszteleten.

Hogyan is jutottam el addig, hogy most itt álljak?

1998 májusában születtem Debrecenben. Két bátyám van. Kiskorunkban nem részesültünk vallásos nevelésben, de mindig hálás leszek a szüleimnek, akikre mindig számíthatok, mert nagy szeretetben, békességben és egy nagyon jó értékrenddel rendelkező családban nőhettem fel.

A nagyszüleim református hívő emberek voltak, már sajnos csak egy nagymamám él. Nekik köszönhetően gyermekheti alkalmakra jártunk néha a testvéreimmel. Ekkor én még kicsi voltam, és bevallom, nagyon féltem az orgona hangjától. Így utólag jöttem rá, hogy sosem értettem, honnan jöhet ez a nagy hang. Ma már Csaba bácsit örömmel és szeretettel hallgatom.

Sosem volt számomra ismeretlen Isten. Szeretnék elmesélni egy kedves történetet. Az iskolás éveim alatt, végig jó tanuló voltam, szerettem is tanulni. Még általános iskolás koromban, amikor értékelés helyett először kaptunk osztályzatokat, az egyik dolgozatom után éreztem, hogy nagyon rosszul sikerült. Egész este azt hajtogattam az ágyban fekvé, hogy könyörgök, csak ne sikerüljön rosszul, nem akarok rossz jegyet kapni! Másnap szembesültem is az eredménnyel, mikor kezemben tartottam az első hármast. Ráadásul mindenki másnak jól sikerült, hát el is sírtam

magam. A tanárnő odajött hozzám és azt mondta: „Hát, bizony nagyon összekeverted a dolgokat, de következő órán írhatasz egy javító dolgozatot. Ha az jobb lesz, azt írom be.”

Emlékszem, hogy megkönnyebbültem, de hiába köszöntem meg a tanárnőnek, este mégis úgy éreztem, ezt muszáj Istennek is megköszönnöm, ugyanúgy, ahogy könyörgtem hozzá előző este. Talán ez volt az első imádságom.

Középiskolába a Tóth Árpád Gimnáziumba jártam, itt ismertem meg a későbbi férjemet, Leventét. Ahogy telt az idő, egyre inkább feltűnt, hogy vasárnap délelőttönként sosem elérhető. Majd mondta, hogy templomban voltak. Egyre inkább kezdett furdalni a kíváncsiság, hogy vajon engem el fog-e egyszer hívni. Én elmehetnék? De sosem mertem megkérdezni. Majd egyszer csak, 2016 szeptemberében elhozott az Érdeklődők istentiszteletére, ahol Lajos bácsi prédikációja nagyon megérintett. A címe az volt: Hogy vagy? Jól? De jó! És lelki értelemben is jól vagy? Ez sok gondolatot elindított bennem. Majd Levente és a családja által egyre többet tudtam meg a hitről, forgattam a Bibliát és olvastam a témában az interneten. Kezdték egyre jobban megismerni a személyes hitem. Beiratkoztam a pénteki Bibliaiskolába, ahol nagyon sok hasznos és értékes tanítással gazdagodtunk, barátokat szereztem, majd 2018-ban konfirmáltam. Ekkora már úgy éreztem, készen állok rá és tisztában vagyok vele, hogy mit jelent számomra a hit.

Isten kezében

Ehhez az egyetem is hozzásegített. 2017-ben kezdtem el az Orvosi Karon a laboratóriumi analitikus képzést. Addig mindig borzalmasan izgultam, gyakran leblokkoltam a nehéz helyzetekben, emiatt a megmérettetés sokszor nem tükrözte megfelelően a tudásom. Majd az egyetemen, minden dolgozatom előtt, mielőtt a tollhoz nyúltam volna, imádkoztam, és ez mindig megnyugtató volt. Persze, volt, hogy nem sikerült. De ez a gyakorlat onnantól az egész egyetemen és mindenben, ami történt velem, végigkísért. Megnyugodtam, hogy már nem az én kezemben van a dolog, hanem Istenében, és ha így van, akkor csak úgy lehet, ahogy lennie kell. Úgy gondolom, legalábbis azt tapasztaltam, hogy meg kell tanulni hinni. Bár nagyon egyszerűnek tűnik, és a folyamat mindenkiben elindul magától is, hiszen Lajos bácsitól is sokszor halljuk: mindenki hisz valamiben. Mégis, az én hitem is sokat csiszolódott ezalatt a pár év alatt, a mindennapjaim részévé vált. Kicsit talán úgy működik az életemben, mint egy védőpajzs. Habár sokszor történnek körülöttünk dolgok, amiket nem értünk, igazságtalannak, talán felfoghatatlannak tartunk. Természetünkből adódóan szeretünk. De talán igényünk van arra is, hogy másokat hibáztassunk. Ilyenkor érdemes kicsit megállni, és hinni abban, hogy semmi nem azért történik, hogy nekem rossz legyen. Hogy semmi nem történik következmények nélkül. Hogy hinni kell a gondviselésben, és abban, hogy én magam is számítok. A jóra, a szeretetre való törekvésem, hogy megpróbálok példás életet élni, nemcsak itt, a földi életben fog számítani, hanem az örökkévalóságban is. Ez a hit, amely erőt ad nekem.

Imádságaim

Egy-egy igehirdetésre az alábbi imádságokkal válaszolhattunk. Ha tudsz vele azonosulni, ezt te is megteheted.

Melyik vizet?

Istenem, köszönöm az életet, erőt, képességeket, és a különböző lehetőségeket. Megvallom, hogy régóta keresem az élet értelmét. Lelki szomjúságomban azonban gyakran megtévesztettek modern világunk bálványai. Köszönöm, hogy te önmagadat akarod ajándékozni nekem. Segíts, hogy jobban megismerjelek és hittel befogadjalak. Ámen!

Megismeréstől megtérésig.

Istenem én hittem létedet, de nem igazán ismertelek téged. Hiányos és olykor téves képzeitem pedig akadályoztak a Krisztus követésében. Segíts, hogy ne csak értelmemmel tudjak többet rólad, hanem megismerjem és elfogadjam szív szerint megváltó kegyelmedet. Ámen!

Ne ragadj le az útjelzőknél!

Köszönöm Istenem, hogy eddigi életemben sokakat útjelző táblaként adtál mellém, hogy hozzád fordítsanak. Bocsásd meg, hogy csak nehezen engedtem az általuk érkező útmutatásodnak. Segíts, hogy ne ragadjak le az útjelző tábláknál. Szentlelkeddel támogass, hogy bátran engedjek igédnek és kövessem Jézust mint életem megváltóját. Ámen!

Én is szívből imádkoztam.

Emlékeztető önmagamnak

Isten megszólító szeretete válaszdra vár. Jelöld be magadnak, amiben már döntöttél!

A következő döntéseket hoztam:

- ☐ Felülvizsgálom eddigi életfelfogásomat, értékrendemet.
- ☐ Elhatároztam, hogy változtatok életemen.
- ☐ Érdekel a Szentírás, ezért részt veszek a Bibliaiskola előadásain.
- ☐ Isten segítségét kérve elmondtam a lapon lévő imádságot.
- ☐ Lelki fejlődésemhez címemet megadva kérem a lelkipásztorok segítségét.
- ☐ Másoknak is beszélek a mai napról, döntéseimről.
- ☐

***Segítsen Isten a megjelöltek
megvalósításában!***

Szívárvány –
a Debrecen-Nagyterdei Református
Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.
Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos
Nyomda: Litográfia Készült 300 példányban
30. évfolyam 11. szám Megjelenik havonta
Egyházközségünk számlaszáma:
11738008-20012917
E-mail: refnagyszerdo@gmail.com
Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyszerdo.hu

Méliusz Juhász Péter

450 éve a már azóta elpusztult Somogy megyei Horhi faluban született. 1556-ban Wittenbergben tanult, ahonnan magiszteri címmel jött haza. 1558-tól debreceni lelkész, majd 1561-től püspöke a Tiszántúli Egyházkerületnek.

Folyamatos küzdelmekben állt, eleinte a lutheránus irányzattal, majd 1565-től az Arany Tamás és Dávid Ferenc vezette antitrinitárius, vagyis unitárius irányzattal. Hitvitákon sikeresen védelmezte a református tanítást: Gyulafehérváron, Nagyváradon, Debrecenben, Belényesen, Békésen, Csengerben, Nyírbátorban.

1562-ben Czeglédi György és Szegedi Gergely közreműködésével megírja a debrecen-egervölgyi hitvallást, mely a római katolicizmussal szemben fogalmazta meg az evangéliumi álláspontot. Sikertelen próbát tett a török fogságban szenvedő Szegedi Kiss István kiszabadítására.

Legfontosabb esemény volt, hogy az 1567-es debreceni zsinaton megszervezte a helvét irányú, azaz a református egyházat, noha János Zsigmond erdélyi fejedelem az unitárius irányzatot támogatta. Hitvitázó és egyházszervező munkája mellett kiterjedt irodalmi tevékenységet is folytatott: bibliai könyvekhez kommentárokat, prédikációs köteteket írt, és énekeskönyvet szerkesztett. Lefordította Sámuel, Királyok, Krónikák, Jób könyvét. Halála után jelent meg Herbárium. 1572 december 15-én 40 évesen Debrecenben hunyt el.

Halálának 450. évében is koszorúzással emlékeztünk rövid, de az ígéhez végig következetesen ragaszkodó, minket is inspiráló életére és szolgálatára.

*„Jöjj hát az élet vízéhez,
Jézus kínálja neked.
Árad az élet belőled,
Kútfeje lesz a szíved.
Jöjj hát, siess, jöjj, vár reád:
Béke a földön, az üdv odaát!
Itt van az élet, a forrás,
Nincs sehol és soha más.”*

